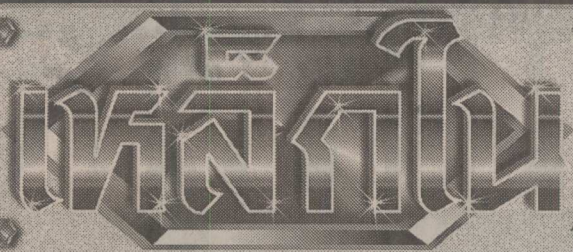


ครบทุกเรื่อง

## ข่าวสด

วันจันทร์ที่ 14 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2543 ปีที่ 9 ฉบับที่ 3,363 ราคา 8 บาท



## รับน้องเวอร์ตามสมัย

! มีดเงินที่นิสิตนักศึกษาทุกสถาบัน ผลาญไปกับประเพณีรับน้อง คาดว่าตกปีละ 200-300 ล้านบาท นี่เป็นการประเมินออกมาจากที่ประชุมสัมมนาใหญ่ผู้นำนิสิตนักศึกษาทั่วประเทศว่าด้วยกิจกรรมห้องเชียร์และรับน้อง ซึ่งทบวงมหาวิทยาลัยเป็นคนจัดเอง

วัตถุประสงค์ที่ต้องมาสัมมนา “จนคืบ” กันครั้งนี้ เนื่องจากโดยทั่วไปแล้ว กิจกรรมเชียร์และรับน้องของนิสิตนักศึกษา ก่อนข้างจะปลอดจากการแทรกแซงของผู้บริหารมหาวิทยาลัยหรือคณะอยู่แล้ว รูปแบบของงานจึงขึ้นกับการจัดการของเด็กเป็นหลัก โดยที่ฝ่ายอาจารย์คอยกำกับดูแลอีกชั้น

คงถึงจุดที่ทบวงฯชุดหุ้ดตาเต็มทีนั่นแหละ เลขาธิการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงกิจกรรมของนิสิตนักศึกษา ผ่านผู้นำของแต่ละสถาบัน

ยังมีข้อมูลเผยออกมาจากผู้บริหารมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ในงานเดียวกันนี้ด้วยว่า การรับน้องเดี่ยวนี้อาจจัดถึงขนาดพากันไปรับน้องถึงห้องกองเลขาทีเดียว!

มีบัณฑิตลูกโดมที่เพิ่งจบมาไม่นาน เห็นข่าวนี้แล้วแสดงความประหลาดใจ บอกกับผมว่าเพิ่งจะรู้จักหรืออย่างไรว่าเด็กธรรมศาสตร์บางกลุ่มไปรับน้องถึงห้องกอง

ความจริงแล้วหนักข้อกว่านั้น แท้กันไปรับน้องถึงออสเตรเลียด้วยซ้ำ!

แน่นอนว่าเด็กที่จะจัดรับน้องวิไลสมหาราชขนาดนี้ได้ ต้องเป็นการรวมตัวกันของกลุ่มลูกท่านหลานเธอนักธุรกิจใหญ่สถานเดียว นอกจากมีค่าตัวเครื่องบินค่าใช้จ่ายให้กับตัวเองแล้ว ยังสามารถลงขันเพื่อนำกลุ่มน้องของตนไปเที่ยวต่างประเทศด้วยกันได้

แต่เชื่อเถอะว่าต้องมีกลุ่มซวยค่ายที่รับน้องตามวิถีทางที่เหมาะสมของตัวอยู่ด้วย แบบคิดก็ดาร์รองเพลงเพื่อชีวิตของนำหางตามหน้าดึก เนื่องจากในสถาบันอุดมศึกษาเป็นที่รวมของเด็กกร้อย

พ่อพันแม่ โลฟส์ได้ล่ของแต่ละคนย่อมแตกต่างกันไป แม้แต่สไตล์ของสถาบันแต่ละแห่งเองก็ไม่เหมือนกัน เป็นต้นว่าผู้นำของความฟู่ฟ่า มักเป็นเด็กจากจุฬาฯหรือเอแบค

แต่ความหรูหราไร้สาระยึดติดกับสินค้าแบรนด์เนมอะไรนั้น อาจไม่สามารถล้นคลอนสังคัมเกษตรกรรมของชาวแม่โจ้ได้

ผมก็เลยสงสัยว่าทางทบวงฯมีรูปธรรมที่แน่ชัดแค่ไหนกัน ที่จะสั่งสอนเด็กให้รู้จักความเหมาะสมพอดีในการเชียร์และรับน้อง

เพราะสถาบันแต่ละแห่งก็มีรูปแบบเป็นเอกลักษณ์ของตัวเอง แต่ละกลุ่มย่อยๆ ในแต่ละสถาบันก็ยังมีอะไรเป็นของตัวเองอีกต่างหาก พร่ำสอนไปบางทีคนฟังอาจไม่รู้ว่าจะอาจารย์ท่านกำลังเตือนใครกันแน่

ความจริงปัญหารับน้องห้องเชียร์ มันก็คงอยู่ของมันมานานเนกาเล โดยเฉพาการทำห้องเชียร์ด้วยระบบโชดส์ที่มี“วักเกอร์”เป็นตัวชูโรง จะมีเสียงไม่เห็นด้วยจากหลายๆฝ่ายอยู่ทุกปี แต่เนื่องจากมันเป็นเรื่องของเด็ก อาจารย์ไม่เกี่ยวเท่าไร การวักที่มีทั้งข้อดีข้อเสียอยู่ในตัวละกันไป ก็ยังไม่ถึงแก่กลดสูญสลาย

จากการสัมมนาครั้งนี้ เห็นได้ว่าทบวงฯออกจะไม่เห็นด้วยกับห้องเชียร์โบราณอย่างการวัก แต่เมื่อพบเห็นพัฒนาการรับน้องยุคมิลเลนเนียมที่ถึงขั้นพาน้องไปเที่ยวช่อกงเทียวออสเตรเลีย ท่านก็อดอดใจไปอีกแบบ

ยังมีการพูดถึงเชียร์ลีดเดอร์ที่แต่งตัวค่อนข้างจะวาววาม แล้วขึ้นไปจี๋คือผู้ชายด้วย สิ่งนี้ดูเหมือนเป็นพัฒนาการจากการแข่งขันเชียร์ระหว่างสถาบัน ซึ่งเข้าสู่ยุคถ่ายทอดสดออกทีวี เช่นเดียวกับความเช็กชีของสาวๆ ที่ใส่ขาสั้นเข้าประกวดมิสยูลีส ก็มีการถ่ายทอดที่ว๊อย่างกรีกโครม ผลที่ตามมาเราเลยได้นักศึกษาสาวที่มุงหน้าเข้าสู่วงการบันเทิงด้วยการไต่บันไดจากเวทีนี้ อย่างในรายของดาหวัน สิงห์วี

ทำกิจกรรมแบบโบราณก็ไม่เข้าที่ ทันสมัยจำเกินไปก็ถูกว่า นักศึกษาทั้งหลายคงสับสนกันพิลึก

บทสรุปของการสัมมนาครั้งนี้ ก็คือไม่รู้จะสรุปอย่างไรกระมัง?

ปริญา ผดุงถิ่น